

вления, давани отъ гимназията и отъ Военното училище. Макарь и на военна служба, у него непрекъснато е крепнѣло чувството да се посвети изцѣло на театъра. Той толкова силно го обичалъ, че успѣлъ още презъ войната да се сближи съ първитѣ ни артисти и артистки : Сава Огняновъ, Елена Снѣжина, Теодорина Стойчева, Петъръ Стойчевъ и т. н.

Следъ войната Богомилъ Андреевъ е билъ преведенъ на служба въ Кюстендилъ. Благодарение на неговия интересъ къмъ театралното дѣло, избранъ е билъ за управител на мѣстния любителски театъръ, въ който вземалъ живо участие и игралъ, като любител. На кюстендилската сцена Андреевъ е вкусилъ първитѣ сладости на актьорското изкуство. Между любителитѣ той изпъквалъ съ своя вѣренъ усѣтъ за театрална игра — давалъ е голѣма жизненостъ на сценичнитѣ образи. Затова, презъ 1920 година, когато, по важни причини, пожелалъ да напусне военната служба, не потърсилъ своето бъдеще въ чиновническа или търговска кариера, а решилъ изцѣло да се отдаде на театъра. Той изразилъ това свое желание въ писмо до приятеля си Петъръ Стойчевъ, който ръководѣше тогава „Свободенъ театъръ“ въ София. Стойчевъ веднага му отговорилъ утвърдително и съ това се е изпълнила най-сѣкровената мечта на Богомилъ Андреевъ — да стане артистъ. Радостенъ той